

нявамъ. Гезиде д'Алберике, готова съмъ да та послѣдовамъ.

Гезиде влѣзе въ потайния ходъ и Маргарита подирѣ му, едва бѣ тя направила нѣколко стѣпки и за първый пѣтъ помисли смѣлостта си!

Но въ сѣщото време тя се осѣти че е вече много късно за таквызи мысли; и че подирѣ много еще часове немаше никой да доде въ стаята ѝ. Освѣтъ туй, ако бы се подвуумила ще докачаше довѣріето на единъ Авансеразъ; Гезидъ се довѣри на нея, защо и тя да се не довѣри нему?

И тя слѣдоваше да върви.

Гезидъ бѣше казалъ истината. Пѣтътъ имъ не бѣше никакъ страшенъ; тѣ вървѣха по единъ дребенъ и лекъ пѣсъкъ, който никакъ не трепяше на мѣкытъ крака на царицата.

Изъ найнапредъ имъ свѣше свѣтлина която идѣше отъ горѣ; слѣдъ туй стигнаха до една канара която имъ заключаваше пѣтя и която бѣше покрита съ цвѣжлы цвѣтъ.

Царицата се взрѣ въ тѣзи рѣдки цвѣтъ, Гезидъ, като нахжеа нѣколко отъ тѣхъ, поднеси ги почти телно на нея, а съ другата си рѣка натиснѣ силно единъ жѣлъ на канарата, който се отвори за да минѣтъ. Но сега пѣтътъ имъ бѣше тъменъ, щото Маргарита се опрѣ на рѣката на водача си! Царицата! . . . и които познаватъ придворнытъ Испанскы етикеты ще исповѣдатъ че туй се счита за знакъ на найголѣмо благоволѣніе! Нѣколко само фамиліи, нѣколко само грандове отъ първия редъ са удостояваж съ туй, и то въ нѣкои само офиціалны дни, въ палатытъ на Мадритъ или на Ескуріалъ, прѣдъ множеството което имъ завиждаше!

Гезидъ бѣше честитъ, а царицата нито помисляше че му е сторила голѣма честь.

Продължаваха да вървѣтъ въ тъмното, а Маргарита като се хлѣзнѣ на едно камъче полѣтъ. Гезидъ побърза да я поддържи, а тя осѣти сърцето му, до което приближи, че тупаше силно, отъ почитаніе и отъ страхъ безъ сумнѣніе!